

I Begyndelsen af 1898 gik P. paa en ny Ekspedition med Skibet Windward, den varede til 1902, under hvilken han undersøgte de nordlige Grænser for det grønlandske Arkipelag og naaede op til 83° 50' nordlig Br. Atter gik han ud med Skibet Roosevelt, der bragte hans Ekspedition igennem Smith Sound til Kap Sheridan paa Nordkysten af Grants Land, og herfra gik han i Marts 1906 med Slæder mod Nord over Polarisen og naaede 87° 6' nordlig Br. I Juli 1908 satte han atter Kursen mod Nord med Roosevelt til Nordkysten af Grants Land og naaede efter store Vanskeligheder 6. April 1909 til et Punkt, der efter hans Solobservationer gav 89° 57' nordl. Br., herfra gik han ifølge sin Beretning den korte Tur med Slæder til Polen. Imidlertid kom Dr. F. A. Cook omtrent paa samme Tid som Peary hjem fra en Polarrejse og gjorde Fordring paa at have naaet Polen, hvorefter de bekendte Stridsspørgsmaal angaaende hvem der og hvem der ikke havde naaet Nordpolen.

Roald Amundsens Polarekspedition. Ifølge Meddelelser fra Roald Amundsen til Pressen er det ikke lykkedes ham foreløbig at realisere sin Drift over Nordpolaregnene. Han skal den 12. September 1919 have forladt sit Vinterkvarter ved Kap Tscheljuskin, og under en svær Kamp med Isen været nødt til at gaa imellem St. Peters Øen og Fastla det,

hvor Vandet er meget lavt i det hidtil ukendte Stræde. Videre gik Farten mod Øst over Nordenskiöld-Havet og igennem Laptec-Strædet, der skiller de Nysibiriske Øer fra Fastlandet. Herefter sattes Kursen vistnok mod Jeannette-Øen, men Skibet blev her standset af uigennemtrængelig Pakis. Med Isen drev Skibet Maud en Tid sydpaa, og da der intet Haab var om at slippe igennem den østefter, gik Ekspeditionen i Vinterkvarter i Tschaubugten indenfor Ajan-Øen. Paa Ajan-Øen traf Ekspeditionen nogle Folk af Tschuktschi- og Maqati-Stammerne. De havde deres Telte paa Ajan-Øen, men drog bort herfra den 13. Oktober for at tilbringe Vinteren i Skovene og vogte deres Rehsdyrhjorde. Med dem fulgte Dr. Sverdrup, udrustet for 8 Maaneder, for at studere disse Stammer. Saasart Isen brød op til Foraaret, skulde Rejsen forsættes til Nome i Alaska, hvor man haabede at være i Juli eller August 1920. Da disse Linjer skrives, er det endnu uvist, hvor Maud befinder sig, ligesom Rygterne om, at flere af Besætningen skulde have forladt Skibet, ikke er konstateret. Meddelelsen hertil er kommet pr. Radiotelegraf via Anadyr i Sibirien og Nome i Alaska 23 April 1920.

Kgl. Translatør, Dr. jur. Frits Holm er udnævnt til korresponderende Medlem af Det kgl. geografiske Selskab i Madrid.

Literaturanmeldelser.

The Dutch Discovery and Mapping of Spitsbergen (1596—1829.) Edited by order of the Netherland Minister of Foreign Affairs. By Dr. F. C. Wieder. Published by the Netherland Ministry of Foreign Affairs and the Royal Dutch Geographical Society. Amsterdam 1919. (124 S. Tekst med 45 Tavler, stor 4° Format).

Opdaget 1596 af den berømte hollandske Søfarer Willem Barents kom Spitsbergen i 17 Aarh. til at spille en vigtig Rolle som Basis for en storstilet Hvalfangst, især hollandsk og engelsk. Da denne i Løbet af det 18. Aarh. ebbede ud, fik Øgruppen i største Delen af 19. Aarh. Lov til at ligge ganske øde og uænset. Men i den aliernyeste Tid har den atter tiltrukket sig forskellige evropæiske Staters Opmærksomhed paa Grund af sine formodede Mineralrigdomme, og der meldte sig forskellige Interessenter med Krav paa at faa tilkendt Ejendoms- og Overhøjhedsretten over Landet, en Strid der saa vidt vides for nylic er blevet afgjort til Fordel for Norge.

Skønt Holland ikke har ønsket at deltage i dette internationale Kapløb, har det dog, og med

god Grund, følt Trang til at minde den øvrige Verden om, at det var Hollændere, der ikke blot først opdagede Spitsbergen, men ogsaa igennem mere end to Aarhundreder Stykke for Stykke afslørede Øgruppens Kyster og var ene om Æren for de Fremskridt, der blev tilført Spitsbergens Kartografi i hele dette Tidsrum. Det er over hele denne ufortrødne og fortjenstfulde Virksomhed, at det ovennævnte Værk er rejst som et storstilet videnskabeligt Monument.

Paa en Maade, der ikke er til at tage fejl af, har Forf. allerede paa Bagsiden af Smudstitlen kort og knapt i Lapidarstil angivet det, som er hele Værkets »Argument«: »Opdagelsen af et Sæt hidtil ukendte eller upaaagtede Kort har ledet nærv. Forf. til den Slutning, at Spitsbergen ikke blot blev opdaget af hollandske Søfarere, men at den videre Udvikling af Kundskaben om Øgruppen skyldes den uafbrudte Virksomhed af hollandske Forskere, som var de første til at besøge de forskellige Bugter og Kyster, paa Østsiden lige saa vel som paa Vestsiden. Fra Opdagelsen i 1596 til Enden af den historiske Periode er alle Kortene over Spitsbergen enten hollandske, eller hvis de